

N.º 41

Setembre '88

Edita: Jazz Club de Granollers
Periodicitat Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

LIONEL HAMPTON

EL GRAN TRIOMFADOR DEL
FESTIVAL INTERNACIONAL
DE JAZZ DE LES ESCALDES

UNA FABULOSA EXPOSICIÓN

El Museo de Darmstadt ha organizado una fabulosa exposición titulada "That's Jazz" del 29 de mayo al 29 de agosto.

En esta exposición se exhiben carteles, fotografías y toda clase de objetos e instrumentos relacionados con el jazz.

Además se han programado una treintena de conciertos con gente como Ornette Coleman, Dizzie Gillespie, Art Blakey, Lester Bowie, Guy Lafitte, Humphrey Lyttelton, Albert Mangeladorff, etc. En total una cuarenta sesiones de cine-jazz, unos "workshops" con músicos alemanes, así como unos programas de jazz en la radio local.

Pero lo más extraordinario de esta exposición es su catálogo. Con un total de 723 páginas pesa 4 kilos, y contiene centenares de fotos, muchas de ellas inéditas o muy poco corrientes, reproducciones de sensacionales carteles, etc.

El catálogo está dividido en los siguientes capítulos:

Orígenes, Prehistoria.

New Orleans alrededor de 1900.

Los años 20 (prohibición, speakeasies, del Hot).

Los años 30. Los años 40. Los años 50.
Los años 60 (últimas tendencias).

Transferencias del Jazz al Viejo Mundo.
Del "Bal Nègre" al Hot-Club de Francia.

Jazz en Alemania (proscrito y festejado).

Compendio del desarrollo del jazz en otros países europeos.

Europa se emancipa tocando Jazz.
Jazz en los medios de comunicación y Artes.

Escenas de Jazz.

El catálogo está impreso en papel couché de óptima calidad, y muchas reproducciones son a todo color:

La única pega es que el abundante texto está solamente en alemán. Pero desde luego vale la pena poseer este verdadero monumento, aunque se desconozca este idioma, si más no, por sus valiosísimas ilustraciones.

Lo recomiendo de todo corazón a todos los lectores de "Jazz Club Granollers".

ALFREDO PAPO

El catálogo vale DM 60,- más gastos de envío, y se puede solicitar a That's Jazz, Stadt Museum, Mathildenhöhe, Europa-Platz, 1- DARMSTADT (Alemania Federal).

VII SEMINARI INTERNACIONAL DE JAZZ

Lloc: Castelldefels. Hotel Catalònia

Dies: Del 24 al 30 d'octubre.

Director Seminari: Tete Montoliu.

Organitza: Taller de Músics.

Adreçat a professionals o estudiants de música d'alt nivell, el VIII Seminari Internacional de Jazz és una gran oportunitat per a compartir experiències, per a aprendre, per a experimentar o per a investigar dins el món del jazz i la música actual a través d'un contacte intens amb músics de categoria internacional, tant en la seva vessant d'intèrprets com en la de pedagogs.

Informació i inscripcions:

TALLER DE MÚSICS

c/. Cendra, 21 - Tel. (93) 329 57 04

08001 Barcelona

Preu. 30.000 ptes. (estada inclosa)

**Ràdio
G!
JAZZ CLUB**

Dimarts de 8,30 a 9,30

realitzat per Lluís Sitjes

**Jazz
In Marciac 1988**

Festival de Jazz "In Marciac" com ya se denomina este conocido festival internacional que todos los años se lleva a cabo en la ciudad de Marciac, región del Gers, al Sur Centro de Francia.

El pasado día 15 de agosto finalizó con la noche tradicional esta onceava edición que había comenzado el martes día 9.

Caben destacar como siempre la raíz tradicional del festival que este año contó con grupos ingleses, suecos, americanos y por supuesto, franceses. Y para la gran noche tradicional la presencia y participación como invitado especial al festival, junto a la conocida "Banana Jazz", nuestro amigo residente en la ciudad de Granollers, Marcelo de Castro con sus dos Washboards, el tradicional americano y el de mesa al estilo francés. Nuestro socio y músico Marcelo una vez más nos ha representado dignamente y con éxito en este importante Festival Internacional de Jazz.

Cabe destacar la presencia en este certamen del Presidente de Francia Francis Mitterand, con su hijo, quienes, por supuesto, dieron un matiz especial al acto. A continuación indicamos los conjuntos y músicos que participaron al mismo:

Big Band 32 (F) c/Fr. Chassagnite.
Guy Lafitte Quartet con Ray Brow

J.L. Longnon Big Band (F)

Trio Machado (F)

Dee Dee Bridgewater Quartet (USA)

Jimmy Smith con Grady Tate (USA)

C. Escude Quartet (F)

The Barret Sisters (USA) Negro Esp.

Scottish Society Sincopators (Esc.)

Swedish Jazz King (S)

Monty Sunshine's Jazz Band

con Chris Barber (G.B.)

Ting a Ling (F)

Banana Jazz con Marcelo de Castro,
junto al destacado (xs) Paul Cheron.

BANANA JAZZ una de les formacions que més van destacar a Marciac, i que podrem assaborir el dia 10 del proper desembre a Granollers.

Como último queremos destacar el auge e importancia que está adquiriendo cada año este festival, y en especial hacemos hincapié en el interés del público que viene desde todos los rincones de Francia atraído por su calidad, además de contar con un sistema de ejecución libre para los músicos en el podium de la plaza durante el día, en donde se mantiene en alto el broche de oro y cierre del festival "La Gran Noche Tradicional" tan respetada y esperada por músicos y público, el Jazz New Orleans o el Estilo Nouvelle Orleans, como dicen los franceses. Hasta Jazz In Marciac 1989.

HACR

**ANDORRA
JAZZ'88A**

IV FESTIVAL INTERNACIONAL DE LA LES ESCALDES - ENGORDANY

L'estiu és època de festivals de jazz, petits, grans o entrenyables, i un d'aquests és el festival de les Escaldes-Engordany. Un festival internacional de jazz que en la seva quarta edició ha sapigut demostrar com es fa una programació de músics clàssics o avantguardistes, però tots perfectament agrupats sota un mateix denominador comú: el bon gust.

En el transcurs de tres dies, o més ben dit, al llarg d'un cap de setmana, i per allò de que Andorra és el paradís de les compres, el jazz fou l'esdeveniment més important del principat.

Començà el divendres, tarda, a la plaça del co-príncep. El jazz tradicional era el rei del festival, amb un gran número de músics vinguts de França, altres de Catalunya, formant diferents combos amb un sol objectiu: fer disfrutar la gent numerosa que hi assistia amb bones interpretacions del jazz més clàssic: el Dixieland o New Orleans.

Entre els músics, cares conegudes: Marcelo de Castro, el popular xilè resident a Granollers, amb el seu whasboard, no podia estar-ne absent. També vàrem poguer saludar a Pau Bombardó i Artur Regada.

Cal dir que tot l'esforç d'organització d'aquestes meravelloses sessions són obra d'un conegut home de negocis andorrà, molt popular per la seva afeció al jazz tradicional. Ens referim a Tony Zorzano, rogent al' hora de l'única cava de jazz a Andorra, L'àngel Blau.

Però fou a la nit quan el festival realment començà. Espectació al Pavelló d'esports de Les Escaldes per a presenciar la primera vetllada. Dues parts molt diferenciades la primera, Tony Williams Quintet. El famós bateria volgué demostrar al llarg de tota l'actuació que només era ell sol, la seva bateria amplificada amb 9 micros

va lograr tapar totalment la resta de la banda, i el públic es va quedar amb les ganes de gaudir del bon fer de músics de la talla Wallace Roney (trompeta), Bill Pierce (saxo tenor) i Mulgrew Miller (piano). La segona part de la primera nit del festival sí que va despertar autèntica emoció. Es tractava ni més ni menys que de Lionel Hampton i la seva Orquestra! Hampton presentà una formació realment important: 17 músics que en tot moment funcionaren com una màquina d'alta precisió. Lionel Hampton, tot i que té més de 80 anys, demostrà una vigorositat fora del corrent, i logrà fer saltar literalment el públic dels seus seients amb una explosió d'alegria.

Durant tot el concert, la imatge i la música de Hampton i el seu vibràfon aconseguíren descobrir a la gent més jove la força dels seus temes més representatius: "Hey ba-ba-re-bop" o el mític "Flyng Home" o la versió de "En forma" del famós Gleen Miller, amb la qual va cloure el concert. Tot un espectacle que difícilment tornarem a gaudir.

El segon dia, dissabte, 16, també presentava un programa força interessant, encare que potser mancat d'autèntic jazz. La primera part, actuà El Dimeola Project i la segona Chuck Mangione.

Al Dimeola Project, en forma de trio, encare que tocà la guitarra tot sol, gairebé més de mig concert, demostrà una facilitat tècnica fabulosa i una enorme capacitat d'improvitzar. Realment s'hi trobava a gust en aquesta fórmula. La resta d'acompanyament, Gamaliel Ortiz (a la percussió) i el jove José Renato (a la guitarra i veu), complementaren perfectament el mestre Dimeola. Cal dir que l'únic tema que no era de factura pròpia va ser "Spain", composició del seu antic cap de banda Chick Corea.

E JAZZ

Chuck Mangione, també despertà gran espectació. Es un músic molt predisposat a viatjar a Europa, i a Andorra vam tenir l'oportunitat de coneixe' l en directe. Mangione, junt amb la seva banda, donà el concert dins la línia esperada del jazz-rock. El ciscorn inalàmbric donà en tot moment un sò molt familiar, i les melodies conegudes sonaven una darrera l'altra potser un xic massa comercials. En la línia d'un Herb Alpert? De tota manera el públic va disfrutar en les més de dues hores que durà el concert.

El diumenge, i com a cloenda del festival, va produir-se un veritable plat fort: Wynton Marsalis Quintet i Michael Camillo Trio.

Wynton Marsalis, que als seus 26 anys s'és transformat en l'autèntic príncep del jazz, va declarar en la roda de premsa anterior al concert que Miles Davis feia 20 anys que només feia música comercial atacant-lo tota l'estona.

En el concert Wynton Marsalis demostrà que és un artista de gran talla, i demostrà que una puresa estilística fora de qualsevol dubte. Els músics que l'acompanyaven, elegantment vestits, varen assistir a Wynton Marsalis en tot moment.

Marcus Robert i Todd Williams són dos noms a tenir en compte en un futur pròxim. Marsalis i el seu grup feren un concert impecable i sense cap concessió al show.

Això és tot el que va donar de sí aquest festival internacional de jazz de maduresa indiscutible.

Cal felicitar efusivament a l'organització i al Molt Honorable Comú de Les Escaldes pel suport donat a la difusió del jazz.

L'enhorabona!

LLUIS SITJES i PLANAS

BARCELONA. GREC 1988

A Barcelona parlar del Grec és parlar de l'etern i majestuós escenari ubicat a la montanya de Montjuïc. Però també és sinònim de bons festivals, ja que durant el mes de juliol tota la capital viu a l'entorn del macro festival, oferint tot un llarguíssim reguitzell de les més variades representacions artístiques, des del teatre a la dansa i el ballet, fins tot tipus de música com pot ser òpera, clàssica, jazz, salsa, cançó, etc. etc.

Però nosaltres, sense menysprear les altres activitats, ens hem de referir al que ens atany de més aprop, que és el jazz i tot el que es mou i es capgira al seu voltant.

Abans de res cal esmentar que, per no incloure tots els estils que poden entrar en el terme jazz (que no swing, per no ferir susceptibilitats) hem volgut concretar amb quatre fórmules, que les considerem importants dins l'extens aspecte en el que ens belluguem.

Sense més dilacions i elucubracions entrem doncs en matèria, i comencem dient que el dia 6 vàrem tenir una agradable sorpresa, que no va estar en consonància amb la resposta del públic que malauradament no va ser massiva. Es presentava el grup "Yellow Jackets" inèdit per aquestes contrades, ja que era la primera vegada que actuava a Barcelona. Molt en la línia de treball del famós grup, potser per ser més conegut, "Spiro Gira" cultivant un "Jazz-Funky" amb molta més personalitat i creativitat. Cal observar que el compositor i teclista Russell Ferrante va estar a tota hora senzillament excel·lent. Sens dubte un concert ben arrodonit.

Del dia 6 passem a l'11, en el que va actuar també per primera vegada a Barcelona, després d'altres intents frustrats de portar-lo, el gran saxofonista i compositor David Sanborn. Amb una banda en la qual destacava a més d'ell mateix el gui-

tarrista Hiram Bullock. Junts van anar passant revista a molts dels temes que formen part d'una extensa biografia, posant un major èmfasi en l'últim tema, el famós "Close-up". Una experiència, la d'aquesta llarga durada, que s'apropa als ritmes potents i molt marcats del "rock" per quant la cotitzada baterista Terry Lynn Carrington s'amotilla molt bé a les noves característiques musicals del grup. El senyor Bullock va divertir el públic amb una volta molt potent a l'entorn de la plaça, oferint un solo impressionant i brutal amb la "Fender Stratocaster" inalàmbrica (sense fils), i pel que respecte al líder, aquest va fer un paper a la perfecció al regalar un treball acurat i pulcrament ben construït: Un gran saxo alt que segurament va fer molts més adeptes dels que ja té.

Pel dia 17, el basileiro Milton Nascimento va ser l'encarregat de fer passar una bona estona al públic català. La llàstima és que no va ser així, ja que el músic es va limitar a complir discretament i la seva apatia va anar influïnt al respectable de tal manera que la cosa que en un principi tenia que ser interessant i agradable es va tornar insostenible. Una deplorable imatge d'un senyor que es fa dir músic... I pels últims dies del Grec-88, concretament el 26, el més esperat dels concerts, el grup del saxo Wayne Shorter, amb el guitarrista Carlos Santana, (tanto monta monta tanto!!!), un còctel fet a base de matèries primes de primera qualitat, amb músics molt professionals i experimentats. Complement del grup: la teclista Patrice Rushen, el baixista Alphonso Johnson i el baterista Leon "dugu" Chancler per part de la banda de Shorter, i per part de la de Santana, del teclista Chester D. Thomson, i els percussionistes Armando Peraza i José "Chepito" Areas. Es fàcil dir que amb aquests noms el concert tenia que ser impressionant, i la veritat es que així va ser. A la plaça del Poble Espa

nyol no hi cabia ni una agulla més. Tot el públic va gaudir moltíssim de l'experiència de veure dos monstres del moment evolucionant i fent fàcil allò que en un principi podia semblar tan difícil. Tots els músics es van entregar d'una manera satisfactòria i destacar-ne algun per damunt dels altres no seria honest. Van fer en conjunt una feina sensacional al llarg de més de dues hores de recital, fent que la gent, acabat aquest, sortís complaguda i enormement eufòrica.

Això va ser, en petites pinzellades degut el poc espai de que disposem, el Grec d'enguany, en l'apartat concret de la nostra música. A manera de cloenda, cal dir que si els col·lectius del món del teatre es van manifestar perquè van trobar a faltar més escenificacions d'espectacles dramàtics, nosaltres, els afeccionats al jazz, també ens hem d'unir al clam, però amb una petita concreció: volem més concerts, i com més bons siguin millor, que si tots paguem religiosament els impostos, també gaudim del dret de manifestar-nos, dins d'un ordre i d'uns límits.

Esperem doncs, per l'any vinent, moltes més alegries, en tots els aspectes.

Endavant i que el "Swing" ens acompanyi!!!

JAUME SARAROLS

FESTIVAL INTERNACIONAL DE JAZZ TRADICIONAL DE SARGANS (SUIZA)

Durante los días 26, 27 y 28 de agosto pasado se llevó a cabo la III Edición de este Festival poco conocido para nosotros; no así para el resto de Europa.

El Festival de Sargans es algo especialmente singular, pues sólo se aceptan e invitan conjuntos de línea tradicional, entendiéndose como tal los estilos New Orleans principalmente, además de Dixieland y Revival New Orleans.

Ya casi se nos va haciendo costumbre destacar la especial participación de nuestro socio Marcelo de Castro, uno de los mejores especialistas del Washboard, y considerado hoy día en Europa como el sucesor legítimo (fué su alumno) del conocido Washborista francés Gilbert Leroux. Nuestro amigo Marcelo fué invitado para acompañar en este festival al conjunto italiano "Riverboat Stompers" de Milán.

Siendo este festival de línea estrictamente tradicional, la presencia del washboard que ejecuta Marcelo fué de gran importancia, con el consabido éxito final.

Además del grupo italiano, participaron conjuntos suizos, alemanes, austríacos e ingleses.

Remarcamos la importancia que tiene el jazz tradicional a nivel popular en el resto de Europa, cosa que tristemente no ocurre en España.

HACR

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa, Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Millà, Jordi Navas, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Jaume Segarra i Farrés, Joan Ramon, Pere Gispert, Miquel Jurado, Didac Valls, Lluís Pocarull, Vicky Amador, Nestor R. Ortiz Oderigo i Max Seligmann (Corresponsals de Buenos Aires-Argentina).
Bob Andersen (Corresponsal de Dinamarca).

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeix: Roca Impressors, s.a.

Publicitat: Sitjes

Dipòsit Legal: B-2472

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Domicili Social: c/. Ricomà, 72

Tel. 870 06-99 - GRANOLLERS

**JOSSEP
UMBERT
25 27
GRANOLLERS
telefon
870 05 33**

